

Napełnię ten dom chwałą

Aggeusz

Oto Ja jeszcze raz, a to po małym czasie,
poruszę niebem i ziemią, i morzem i suchą.
Poruszę, mówię, wszystkie narody – Agg. 2:7-8

Pomimo upływu 18 lat po powrocie narodu Izraelskiego z niewoli Babilońskiej, świątynia wciąż nie była odbudowana (przyp. red.: Cyrus uwolnił Żydów w pierwszym roku swojego panowania. Ogólnie panował on 9 lat, jego syn Kambyses 8 lat, a prorocstwo Aggeusza rozpoczęła się w drugim roku panowania Dariusza, zgodnie z Agg. 1:1. Tym samym, prorocstwo Aggeusza było wypowiedziane 18 lat (9+8+1) po powrocie narodu Izraelskiego do swojej ziemi). Chociaż Cyrus, król Persji, polecił aby świątyni została odbudowana a jej fundamenty zostały założone z radością, to jednak wysiłek ten został pokrzyżowany przez wrogów Izraela (Ezdr. 1:1-11, 3:6, 8-11, 4:4-24).

Teraz, w drugim roku panowania króla Dariusza, słowo Pana doszło przez Aggeusza do Zorobabela, naczelnika Judy, i do Jesuego, najwyższego kapłana. „Tak powiada Pan zastępów, mówiąc: Ten lud mówi: Jeszcze nie przyszedł czas, czas budowania domu Pańskiego. (...) Izali wam jest czas, abyście mieszkali w domach waszych listwowanych, a dom ten aby pusty stał?” (Agg. 1:2,4).

Izrael zaniedbał odbudowę Domu Bożego

Nękanymi przez swoich wrogów, Izraelici, którzy powrócili z niewoli, odwrócili swoją uwagę od odbudowy Bożego Domu, a zwrócili ją ku odbudowie swoich domów i ku doczesnemu życiu. To zaniedbanie zaszkodziło ich ziemskim sprawom, co wyjaśnił sam Pan Bóg: „Teraz tedy tak mówi Pan zastępów: uważajcie, jako się wam powodzi; siejcie wiele, a mało zbieracie; jecie, ale się nie nasycacie; pijecie, ale nie ugaszacie pragnienia; obłóczycie się, ale nikt nie może się zagrzać, a ten, co sobie zapłatę zgromadza, zgromadza ją do worka dziurawego. (...) Uważajcie, jako się wam powodzi; wstępujcie na tę górę, i zwońcie drzewo; budujcie ten dom, a zakocham się w nim, i będę uwielbiony, mówi Pan.” (Agg. 1:5-8).

Brat Charles Russell napisał: „Niemalą trudnością jest letniość w sprawach religijnych. Ludzie, mogłoby się wydawać, zaopatrzyli się w wygodne domy, ogrody, itd., podczas, gdy Świątynia, Dom Boży, pozostaje opuszczona.” (Ch. Russell, Reprints of Zion’s Watchtower, „Zachęta dla budowniczych Świątyni”, str. 2520). Z te-

go powodu Pan Bóg posłał Aggeusza do Żydów, aby ich z jednej strony zganić, a z drugiej zmobilizować (Ezd. 5:1-2, 6:4).

Ten związek pomiędzy służbą Bożą Izraelitów a ich doczesnym dobrobytem był częścią Bożej obietnicy zawartej w przymierzu Zakonu. Jeżeli Izrael „strzegł i czynił wszystkie przykazania jego [Boże]”, miał być błogosławiony (5 Mojż. 28:1-14). Z drugiej strony, gdy Izrael „posłuszny nie był głosowi Pana, aby czynił wszystkie przykazania jego i ustawy jego,” miał być ukarany (5 Mojż. 28:15-45). Z powodu ich zaniedbania odbudowy Domu Bożego, przekleństwa opisane w Agg. 1:5-8, spadły na Żydów.

Obecnie wielu Chrześcijan błędnie zakłada, że doczesny dobrobyt jest symtorem dobrej, duchowej społeczności z Panem Bogiem. Zapominają, że Chrześcijanin znajduje się pod przymierzem ofiary (Ps. 50:5). W dzisiejszych czasach to niegodziwość i zło spotykają się z uznaniem, a nie sprawiedliwość. „Owszem, pyszne mamy za błogosławione, ponieważ się ci budują, którzy czynią niezbożność, a którzy kuszą Boga, zachowani bywają.” (Mal. 3:15).

Dla prawdziwych Chrześcijan nagroda za ich poświęcenie i służbę Panu Bogu jest pokazana w duchowym, a nie doczesnym, dobrobycie – bliskości Pana Boga i Jego Syna, Pana Jezusa, w ich stanie serca, charakterze i sposobie życia. Dostosowując się do obrazu drogiego Syna Bożego, będą oni przestrzegać dorady Apostoła Pawła, aby budować na fundamencie wiary w Chrystusa, używając do tego złota, srebra i drogich kamieni (Rzym. 8:29, 1 Kor. 3:11-15). Gdy Chrześcijanin do swojej wiary dodaje doskonałość moralną, wiedzę (o Panu Bogu, Jego Prawdzie i Jego Synie), samokontrolę, wytrwałość (w byciu posłusznym Panu Bogu), pobożność, uprzejmość braterską i miłość, „hojnie wam dane będzie wejście do wiecznego królestwa Pana naszego i zbawiciela Jezusa Chrystusa” (2 Pio. 1:5-11). To jest właśnie dobrobyt, o który ubiega się prawdziwy Chrześcijanin.

Reakcja Izraelitów na przesłanie Aggeusza

„Tedy usłuchał Zorobabel ... i Jesua ... i wszystkie ostatki ludu, głosu Pana, Boga swego, i słów Aggeusza proroka ... bo się lud bał oblicza Pańskiego.” (Agg. 1:12) Pozytywna reakcja Izraelitów pokazała ich szacunek do Pana Boga. To zmieniło posłannictwo Aggeusza z nagany na zachętę. „Jam z wami, mówi Pan”, który dalej pobudzał wysiłki Izraelitów do odbudowania świątyni

(Agg. 1:13). „Wtem wzbudził Pan ducha Zorobabela ... i ducha Jesuego ... i ducha ostatnich wszystkiego ludu, że przyszedłszy robili około domu Pana zastępów, Boga swego.” (Agg. 1:14)

Zachęcające przesłanie Aggeusza jest kontynuowane w drugim rozdziale pomimo tego, że odbudowana Świątynia nie miała być tak wspaniała, jak świątynia Salomona. „Któż między wami pozostał, co widział ten dom w sławie pierwszej jego? I jaki wy teraz widzicie? I zali nie jest przeciwko onemu jako nic w oczach waszych? Jednak teraz zmocnij się Zorobabelu! mówi Pan; zmocnij się Jesue ... zmocnij się też wszystek lud tej ziemi, mówi Pan, a róbcie; bom Ja z wami,” (Agg. 2:4-5).

Jeszcze raz wstrząsnę niebem i ziemią

Przesłanie Aggeusza stało się następnie proroctwem dotyczącym przyszłości, gdy wspaniała świątynia, zobrażona w świątyni Salomona i świątyni Zorobabela, będzie skompletowana. „Bo tak mówi Pan zastępów: Oto Ja jeszcze raz, a to po małym czasie, poruszę niebem i ziemią, i morzem i suchą; Poruszę, mówię, wszystkie narody, i przyjdą do Pożądanego od wszystkich narodów; i napełnię ten dom chwałą ... Większa będzie sława domu tego pośledniego, niż onego pierwszego ... bo na tem miejscu dam pokój,” (Agg. 2:7, 8, 10)

Prawdopodobnie to nawiązanie do „wstrząśnięcia” przypomniało Żydom scenę z Góry Synaj, kiedy dane zostało Izraelowi Przymierze Zakonu, i „tak straszne to było, co widzieli, że też Mojżesz rzekł: Uląkłem się i drzę.” (Heb. 12:21) Jednakże, Aggeuszowe nawiązanie odnosiło się do przyszłości – kiedy „on dzień Pański przyjdzie jako złodziej w nocy, w który niebiosy z wielkim trzaskiem przeminą, a żywioły rozpalone ogniem stopnieją, a ziemia i rzeczy, które są na niej, spalone będą.” (2 Piotr. 3:10).

Apostoł Paweł cytuje proroctwo Aggeusza w Liście do Hebrajczyków 12:26-27, pisząc: „Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem. (27) A to że mówi: Jeszcze raz, pokazuje zniesienie rzeczy chwiejących się, jako tych, które są uczynione, aby zostawały te, które się nie chwieją.” Instytucje obecnego złego czasu – religijne, finansowe, społeczne i polityczne – zostaną zlikwidowane po to, aby „nowe niebiosy i nowa ziemia, (...) w których sprawiedliwość mieszka” mogły zająć swoje miejsce. (2 Piotr. 3:13).

Nowe (duchowe) niebiosy są zilustrowane zarówno w świątyni Salomona, jak i w świątyni, którą później budował Zorobabel i Izraelici. Apostoł Paweł opisuje Chrystusa i Kościół jako świątynię, mówiąc: „(...) jesteście (...) spółmieszczaninami świętych i domownikami Bożymi, zbudowani na fundamencie Apostołów i proroków, którego jest gruntownym kamieniem węgielnym sam Jezus Chrystus, na którym wszystko budowanie współ

spojone rośnie w kościół święty w Panu;” (Efez. 2:19-21). Dodaje: „Aż nie wiecie, iż kościołem Bożym jesteście (...) ?” (1 Kor. 3:16).

Budowa duchowej (pozaobrazowej) Świątyni

Odbudowa Bożego Domu za dni Aggeusza jest pięknym obrazem na to, jak Kościół, tj. duchowa Świątynia Boża, jest budowany w czasie Wieku Ewangelii, indywidualnie przez każdego członka. Jezus Chrystus jest głównym kamieniem węgielnym tej Świątyni i przygotowuje członków na Swój obraz (jako żywe kamienie) na miejsce w duchowej Świątyni, której budowniczym i konstruktorem jest Pan Bóg (1 Piotr. 2:5,7, Heb. 11:10).

Przez Bożą umiejętność jesteśmy przygotowywani do zajęcia miejsca w tej duchowej Świątyni (Ef. 2:10). „Kto zwycięży, uczynię go filarem w kościele Boga mego” (Obj. 3:12).

Chwała tej duchowej Świątyni będzie większa od chwały zarówno Zorobabelowej, jak i Salomonowej świątyni. Za pomocą tej duchowej Świątyni Pan Bóg sprowadzi pokój dla wszystkich narodów. Pan Jezus, główny kamień węgielny tej Świątyni, będzie Księciem Pokoju. Przez Chrystusa, Głowę i Ciało, Pan Bóg rozleje pokój jak rzekę zarówno na Izrael jak i na cały rodzaj ludzki (Izaj. 9:6, 66:12, Zach. 9:10).

Pan Bóg błogosławi wysiłek Izraela

Aggeusz kontynuuje: „Uważajcież teraz ode dnia tego aż do onego, (...) którego był założony kościół Pański, (...) lecz ode dnia tego będę błogosławił.” (Agg. 2:14, 15, 19-20). Pan Bóg widział intencje serc Izraelitów i ich pragnienie, aby odbudować Jego dom. W związku z tym przygotował się do błogosławienia ich budowy tak, żeby mogli zakończyć ją sukcesem. W podobny sposób Pan Bóg błogosławi Kościołowi w Wieku Ewangelii, chociaż jego starania na pozór są nieprzydatne i akceptowane jedynie przez zasługę okupowej ofiary Chrystusa. „Albowiem Bóg jest, który sprawuje w was chcenie i skuteczne wykonanie według upodobania swego” i kiedy Świątynia Duchowa będzie kompletna, będzie napełniona chwałą Pana Boga (Fil. 2:13, Obj. 15:8).

Ostatnie słowa Aggeusza

W ostatnich słowach Aggeusza, Pan Bóg podkreśla wielką skalę przyszłego „potrząśnięcia”, mówiąc „I podwrócę stolice królestw, i zepsuję moc królestw pogańskich; podwrócę, mówię, wóz, i tych, którzy na nim jeżdżą, i upadną konie i jeżdżący na nich, każdy na miecz brata swego.” (Agg. 2:22). To „potrząśnięcie” zburzy władzę (trony) i moc narodów i obali doktryny (konie), przywódców (jeźdźcy) i światowe organizacje (rydwany) ludzkości ich własnym mieczem.

Cóż za związły opis dzieła Wielkiej Armii Pana i rezultatu walki Armageddonu, kiedy to ręka każdego człowie-

ka będzie zwrócona przeciwko jego bliźniemu (Ez. 38:21, Zach. 14:13). Te trudności przygotowują drogę dla duchowej Świątyni, kiedy będzie skompletowana, aby wszystkim przynieść pokój.

Wnioski

Przesłanie Aggeusza przypomina nam, że budowa duchowej Świątyni (Nowego Nieba) odbywa się w trakcie

Wieku Ewangelii. Jej chwała, gdy będzie skompletowana, będzie większa niż chwała obu ziemskich świątyń izraelskich i przyniesie pokój wszystkim ludziom.

Niech słowa Aggeusza zachęcą nas do lepszej służby w budowaniu Bożej, duchowej Świątyni, a szczególnie do pomagania jedni drugim przy jej wznoszeniu.

Kuenzli Ernie (USA)

w oryginale wszystkie wersety pochodzą z przekładu NASB, natomiast w tłumaczeniu polskim z Biblii Gdańskiej.